

fiden tillod mig at hentele den daværende Marine-ministerens Opmærksomhed herpaa, og at jeg Aaret efter, da Ministeren havde ladet foretage en Opmaaling af Kulbeholdningen, meddelte Thinget, at der da havde vist sig at være en meget stor Underbalance tilstede. Den ærede Statsrevision tog sig med megen Velwillie af disse mine Dplysninger og indhentede nærmere Dplysninger gjennem Ministeriet, dels om hvor stor denne Underbalance havde været, dels om paa hvilken Maade man forment, at den var fremkommen; men samtidig med ovennævnte Dplysning tillod jeg mig at hentele Opmærksomheden paa, at Underbalancen efter min Formening hidrørte fra en uøkonomisk Anvendelse af Materialet under Dampmaskinen. Statsrevisionen tog ikke noget Hensyn hertil, og jeg finder det ganske naturligt, eftersom den maatte sige sig selv, at jeg ikke havde noget egentligt Kjendskab dertil. Ved de indledeede Undersøgelser har det jo vist sig, hvad der ses af Betænkningen, at Underbalancen var noget over 10,300 Ldr. Men i Opfattelsen af, hvad denne Underbalance maatte tilskrives, have Statsrevisionen og Ministeriet været i Uoverensstemmelse. Den ærede Statsrevision antager nemlig, efter hvad der foreligger for os, at Underbalancen er fremkommen paa et Aar, og hvis det var Tilfældet, var det ogsaa naturligt, hvad der fra anden Side er fremkommet, at der maatte være en Tanke om Uredelighed tilstede. Ministeriet indrømmer, at det ikke kan give nogen paalidelig Dplysning om, hvorfra Underbalancen skrives sig, men formener, at den er fremkommen i 5 Aar fra Slutningen af 1864 til Begyndelsen af 1870, i hvilken Tid Kulbeholdningen ikke har været opmaalt. Da jeg nu har fremdraget dette Spørgsmaal, og da jeg er fuldstændig enig i den Betragtning, der er fremsat af Ministeriet, at Kul-Underbalancen hidrører fra en stadig Afgang i de 5 Aar, har jeg følt, at det var min Pligt at sige, at efter alle de Dplysninger, jeg har indhentet, maa den tilskrives et saadant successtot Udsalg, hvorved enhver Tanke om Uredelighed maa bortfalde. Men da jeg tillige har troet, at jeg ved at give Thinget de Dplysninger, hvoraf jeg er i Besiddelse, vil kunne forhindre en saadan Underbalance i Fremtiden, som efter min Formening ikke vil blive forhindret, hvis der ikke indtræder en Forandring, beder jeg undskyldte, at jeg opholder Thinget lidt længere, end det maaste ellers vilde findes rigtigt ved en Slutningsforhandling. Jeg gjør det i den Overbevisning, at man vil tilskrive mine Dplysninger Værd, naar det først er blevet mig tilladt at fremsætte dem. Det er nemlig et gammelt Stridsspørgsmaal ved Holmen, hvorledes man skal benytte det Materiale, man bruger under Dampmaskinen. Allerede i 1835 gik det op for den der ansatte Officer, Kommandør Gandil, at det Kulaffald, som fremkom, efter at Kullene vare benyttede i Smedien i de saakaldte Flammeovne og

Smedeesfer, indeholdt endnu en stor Mængde Brændstof, som snart viste sig at kunne ansættes til $\frac{2}{3}$ af det Brændstof, som Kullene indeholde, og Kommandør Gandil befalede derfor den, der havde det nærmeste Opsyn dermed, den daværende Fyrbøder, som for Øvrigt var en Smedesvend ved Navn S. Hansen, at benytte dette Affald i Forening med Kullene. Prøverne forfattedes uden noget gunstigt eller afgjøvende Resultat indtil 1837. Da foretoges der en saadan Prøve, hvorved det viste sig, at den Forudsætning, Kommandør Gandil var gaaet ud fra, slog fuldstømmen til, og at man ved Indfyrring i Dampmaskinen kunde benytte en forholdsvis stor Masse Affald, som man benævnte Smedekul. Jeg anfører dette, for at de Herrer kunne se, at det ikke forholder sig, som der blev sagt sidst, at det var Nygter, jeg havde fremsat. Derfor anfører jeg bestemte Kjendsgjerninger. Denne Prøve og Resultatet indmeldtes til Admiralitetet, og dette bevilgede Fyrbøderen et Gratiale, en forøget maanedlig Løn, og da denne Mand stadigt i nogle Aar havde til stor Glæde og Gavn for Værftet endog saa gratis undervist en Del unge Mænd i Maskintegning, besluttede Admiralitetet som et yderligere Bevis paa dets Anerkjendelse at lade indrette et offentligt Lokale, som det overlod denne Mand til fri Afbenyttelse, og hvori han fortsatte sin Tegneskole. Jeg anfører dette, for at De skulle se, at det var en Mand, som var meget agtet i sin Stilling, uagtet den noget underordnede Stilling, som han i Øvrigt indtog. Dette Udsalg vakte imidlertid megen Modstand hos forskjellige høiere Officerer ved Holmen, og da det viste sig, at denne Indfyrring virkelig kunde ske med Fordel, fremsatte de den Anke, at den Fordel, som der var ved at bruge Affaldet, tabte man igjen ved, at Hammerlaget blev mindre hurtigt, og Maskinen altsaa kom til at arbejde langsommere. Kommandør Gandil, som ledede Fyrarbeidet, indledeede da i 1841, altsaa 4 Aar efter, en større Prøve, hvorved han vilde bevise, at ogsaa denne Anke var urigtig. Prøven foregik paa den Maade, at den daværende Opfyrrmand udbad sig og erholdt Permission i saa lang Tid, som maatte medgaa til Prøven, og baade Opfyrring og Indfyrringen blev overdraget den af mig nævnte Fyrbøder. Dertil blev udnævnt 3 Smedemeistre, som daglig skulde kontrolere, hvorledes Maskinen arbejdede, og det Arbejde, som skulde udføres, bestod i Smedning af 4 store Skibsankere, to Linieskibs- og to Fregat-skibsankere. Arbejdet blev paa begyndt den 15de November og sluttedes den 15de April. Maa jeg opholde det ærede Thing et Døgn med at oplæse nogle Linier af den Erklæring, som disse tre Smedemeistre, der vare satte til at kontrolere Prøven, afgav. De sige nemlig: „Den 15de November begyndtes at udsmede til to Linieskibs- og to Fregat-skibsankere, og ved disses Udsmedning erholdt vi samme Hurtiggang med en